

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 110.181 van 12 september 2002  
in de zaak A. 110.280/XIV-6582.**

In zake :       XXX,  
                  die woonplaats kiest bij  
                  advocaat K. VERSTREPEN,  
                  kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,  
                  Rotterdamstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
--

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Sierraleoonse nationaliteit, op 13 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 juli 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 augustus 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 juni 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die, loco advocaat K. VERSTREPEN, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 29 mei 2001 en zich vluchteling verklaart op 7 juni 2001; dat op 10 juli 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 14 augustus 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is; dat de commissaris-generaal besluit tot de kennelijke ongegrondheid van het beroep op grond van de volgende motivering :

"(...)

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u ingeroepen feiten ter staving van uw asielaanvraag een uiting zouden zijn van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Zo kan er getwijfeld worden aan uw bewering gevangen genomen te zijn door de "West Side Boys". U verklaarde immers voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 6 juli 2001) dat u gedwongen werd de 'vrouw' van kapitein V.d. te zijn (verslag DVZ, punt 42). Voor het Commissariaat-generaal meldde u integendeel dat kapitein I. u als zijn 'vrouw' wou (verslag Cg, p.5). U was echter niet in staat de echte naam en de etnische groep waartoe kapitein I. behoort, te vernoemen (verslag CG, p.6). Wanneer u door een medewerker van het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar namen van leden van de "West Side Boys" of hun leiders, vernoemde u slechts twee namen van rebellen, namelijk kolonel 'Cuthand' en kapitein 'Blood', u beweerde bovendien de echte namen van deze personen niet te kennen (verslag Cg, p.6). Voorgaande onwetendheden zijn bijzonder merkwaardig daar u voor het Commissariaat-generaal vermeldde gedurende 4 maanden bij de rebellen te hebben verbleven (verslag Cg, p. 6).

Verder verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u op 7 juni 1999 naar Fisherstreet ging om te kijken hoe uw man het stelde (verslag DVZ, punt 42), voor het Commissariaat-generaal echter verklaarde u in 1999 naar Fisherstreet te zijn gegaan maar kon u deze datum niet nauwkeuriger preciseren (verslag Cg, p.3 en 4). Wat uw arrestatie door Guineese militairen betreft, verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u naar Conakry (Guinee) vluchtte en hier gearresteerd werd door de politie (verslag DVZ, punt 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter in Madina door Guineese soldaten gearresteerd en opgesloten te zijn geweest (verslag Cg, p. 10).

Verder komen uw verklaringen omtrent uw ontsnapping uit de handen van de soldaten en Kamajors weinig aannemelijk over. Zo verklaarde u dat de Kamajors niet alleen in uw huis, maar in heel de straat aanwezig waren en iedereen geboden binnen

te blijven. Uw bewering te kunnen ontsnappen wanneer zij discussieerden over het feit of zij u wel of niet zouden doden, komt dan ook bijzonder ongeloofwaardig over (verslag Cg, p.8).

Bovendien is het erg ongeloofwaardig dat u enerzijds beweerde dat uw man lid was van de "CDU" (Civil Defense Unit) die strijden tegen de rebellen (zie onder meer internet, Sierra Leone News Archives, Sierra Leone Web), terwijl anderzijds bleek dat hij goederen, de echtgenote en het kind van een rebellenleider herbergde (verslag Cg, p.2 en 12). Uw man en uzelf zouden vervolgens door zowel de rebellen gezocht worden -nadat de vrouw en het kind van de rebellenleider door Kamajors werd gedood- als door Kamajors gezocht worden, doordat uw man steun verleende aan de rebellen. Uzelf bent bovendien niet in staat de betekenis van het letterwoord 'CDU' en de naam van de leider te geven (verslag Cg, p.2). (...);

2. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

"2.1.Eerste en enige middel: Schending van het de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen, evenals van artikel 57/6 in fine van de wet van 15 december 1980.

2.1.1.Algemeen.

Dat de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bestuurshandeling uitmaakt overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen;

Dat bijgevolg het Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen haar beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet geschied is;

Dat dit niet geschied is, minstens op een zeer gebrekkige wijze, moge ondermeer blijken uit de hierna (2.1.2.) opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

Dat meer in het bijzonder de verplichting tot motivering van haar beslissingen door het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaald werd in artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, "B.S.", 31 december 1980.;

Dat het betreffende artikel in punt 4, tweede lid bepaalt dat:

"De beslissingen tot weigering van de erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zomede deze tot intrekking van die hoedanigheid worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak."

Dat de bestreden beslissing dit principe schendt, niet alleen voor wat betreft de voorwaarden dat de beslissing met reden omkleed moet zijn, maar eveneens voor wat betreft de voorwaarde dat de omstandigheden van de zaak dienen vermeld te worden.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van rechtelijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (...);

Dat kan besloten worden dat indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot het gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig heeft onderzocht en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu enerzijds sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden;

2.1.2. betreffende de verschillende misvattingen of vermeende tegenstrijdigheden of fouten in de beslissing:

2.1.2.1. Betreffende de onwetendheid omtrent de echte namen van de leden van de militie "West Side Boys".

Dat de bestreden beslissing stelt dat het zeer merkwaardig is en als zeer ongeloofwaardig overkomt dat verzoekster de echte namen van de militieleden van de "west Side Boys" kan vernoemen;

Dat dit absoluut niet verwonderlijk is;

Dat uit de aard van de namen die verzoekster genoemd heeft duidelijk mag blijken dat de rebellen zich met een soort van bijnaam laten aanspreken;

Dat ondermeer duidelijk mag zijn dat er geen persoon bestaat met de namen "cut-hand" of "blood";

Dat dit inderdaad bijnamen zijn;

Dat verzoekster als gevangene (lees bijna slaaf) natuurlijk geen enkel recht geniet en al lang blij mocht zijn dat ze niet vermoord werd;

Dat zij alsdan allerm minst het recht had noch de intentie, om te vragen achter de echte namen van de mensen die zich (veelzeggend) cuthand en blood laten noemen;

Dat het feit dat verzoekster vier maanden bij deze mensen verbleef hieraan geen afbreuk doet;

Dat verzoekster deze verklaring heeft weergegeven tijdens het interview op de vraag waarom zij niet de echte namen kon geven;

Dat er echter in de bestreden beslissing geen spoor van terug te vinden is;

Dat dit een manifeste schending is van de motiveringsplicht zoals weergegeven in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 (voornoemd) en artikel 57/6 in fine van de Vreemdelingenwet (voornoemd)

Dat de bestreden beslissing dan ook dient geschorst en vernietigd te worden;

2.1.2.2. Betreffende het bezoek naar Fisherstraat en de arrestatie door de Guinese militairen

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster in het eerste interview beweerde dat zij op 7/6/1999 zij naar Fisherstreet ging;

Dat daartegenover staat dat zij in het tweede interview stelde dat zij in 1999 naar Fischerstreet ging;

Dat zij inderdaad de exacte dag niet meer wist;

Dat het echter absoluut geen tegenstelling betreft en dat het niet verwonderlijk is dat in de tweede fase van het interview verzoekster gezien de grote opeenvolging van feiten in haar asielverhaal de exacte datum niet kon geven;

Zij deed dit echter wel in het eerste interview;

Deze datum strookt met de verhaalogica van het asielverhaal;

Er kan ook geen argument gehaald worden uit dit punt om aan de waarachtigheid van de asielaanvraag te twijfelen;

Dat de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster enerzijds vermeldt gearresteerd te zijn in Conakry en anderzijds te Madina;

Dat het hier geen tegenstelling betreft nu Madina een wijk van Conakry is;

Dat de bestreden beslissing dan ook op dit punt een manifeste schending is van de motiveringsplicht zoals weergegeven in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 (voornoemd) en artikel 57/6 in fine van de Vreemdelingenwet (voornoemd)

Dat de bestreden beslissing dan ook dient geschorst en vernietigd te worden;

2.1.2.3. Betreffende de ontsnapping uit de handen van de Kamajors:

Dat het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent dat de verklaringen van verzoekster betreffende het kunnen ontsnappen uit de handen van de soldaten en de Kamajors als "weinig aannemelijk" voorkomen;

Dat het slechts handelt over een vermoeden doch men niet weergeeft waarom men blijkbaar twijfelt aan de aannemelijkheid;

Dat zulks eveneens een manifeste schending is van de motiveringsplicht zoals weergegeven in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 (voornoemd) en artikel 57/6 in fine van de Vreemdelingenwet (voornoemd)

Dat de bestreden beslissing dan ook dient geschorst en vernietigd te worden;

2.1.2.4. Betreffende de activiteiten van de echtgenoot van verzoekster;

Dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen meent dat het ongerijmd is dat enerzijds de echtgenoot van verzoekster tegen de rebellen zou werken en anderzijds de familie en de goederen van een rebellenleider zou verbergen;

Dat nu het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkbaar - zo mag blijken uit de bestreden beslissing van het Commissariaat generaal

voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - over internet informatie beschikt over Sierra Leone zij toch zou moeten weten dat er meer dan één rivaliserende rebellenbeweging actief is in Sierra Leone;

Dat uit de niet terugleidingsclausule die ingevoegd werd in de bestreden beslissing mag blijken dat er eigenlijk in de praktijk een totaal anarchistische situatie bestaat in Sierra Leone en dat niet duidelijk is wie nu bij welke groepering behoort met welk doel;

Dat is het licht hiervan de verklaringen van verzoekster betreffende de activiteiten van haar echtgenoot wel degelijk als geloofwaardig overkomen;

2.1. Overwegende dat de in artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) opgelegde formele motiveringsplicht, betrekking heeft op de beslissingen tot weigering van de erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling en de intrekking van die hoedanigheid; dat de in artikel 57/6 van voornoemde wet opgelegde verplichting bijgevolg slechts van toepassing is op beslissingen genomen in de gegrondheidsfase van de asielpprocedure;

Overwegende dat in casu de bestreden beslissing de weigering tot verblijf waartoe werd besloten door de minister van Binnenlandse Zaken, bevestigt na dringend beroep; dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 52, §2, 2/ j/ artikel 52, §1, 2/, b), j/ artikel 63/3, §1, van de vreemdelingenwet dat stelt dat een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt om als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat de bestreden beslissing werd genomen in het kader van de ontvankelijkheidsfase van de asielpprocedure; dat het middel, voor zover het de schending aanvoert van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, juridische grondslag mist;

2.2. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel eveneens steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat de bestreden beslissing op grond van het motief dat de verzoekende partij "niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door (haar) ingeroepen feiten ter staving van (haar) asielaanvraag een uiting zouden zijn van een vervolging in de zin van de Conventie van Genève ", besluit tot het kennelijk ongegrond karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag; dat de verzoekende partij in haar kritiek op dit motief niet verder komt dan een opsomming van blote beweringen van wat zij al dan niet zou hebben verklaard tijdens de verhoren; dat deze niet door enig begin van bewijs ondersteunde beweringen de Raad er niet toe kunnen brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van de in de beslissing aangehaalde beweegredenen te oordelen dat de asielaanvraag van verzoekende partij kennelijk ongegrond is; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf september tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**W. GEURTS.**

**G. DEBERSAQUES.**